

 ATSTUMAS: apie 5 km / 6,5 tūkst. žingsnių. Trukmė – 1.30 val.

Nuo ILIUZIJOS iki VILNIAUS

Į Vilnių kinas atkeliavo kone iškart, kai Paryžiuje į pirmojo kino seanso žiūrovus iš ekrano „įvažiavo“ traukinys. Jau 1896 m. vasarą iš Vakarų keliaujantys kino misionieriai atsiveždavo projektorių, kelias rites trumpų juostų ir savo programas sukldavo vasaros paviljonuose. Jas papildydavo koncertai ir iliuzionistų pasirodymai.

Pirmieji kino teatrai Vilniuje duris atvėrė XX a. pr. dviejose

pagrindinėse miesto gatvėse – Didžiojoje ir Šv. Georgijaus prospekte (dabar Gedimino pr.).

Iki Pirmojo pasaulinio karo Vilniuje veikė apie 12 kino teatrų, per Pirmąjį pasaulinį karą – 6, tarpukario Vilniuje – 12, o sovietų laikais – apie 25 kino teatrai. Iš viso iki nepriklausomybės būta 50 kino vietų. Atgavus laisvę, daugelis kino teatrų buvo privatizuoti ir pakeitė paskirtį.

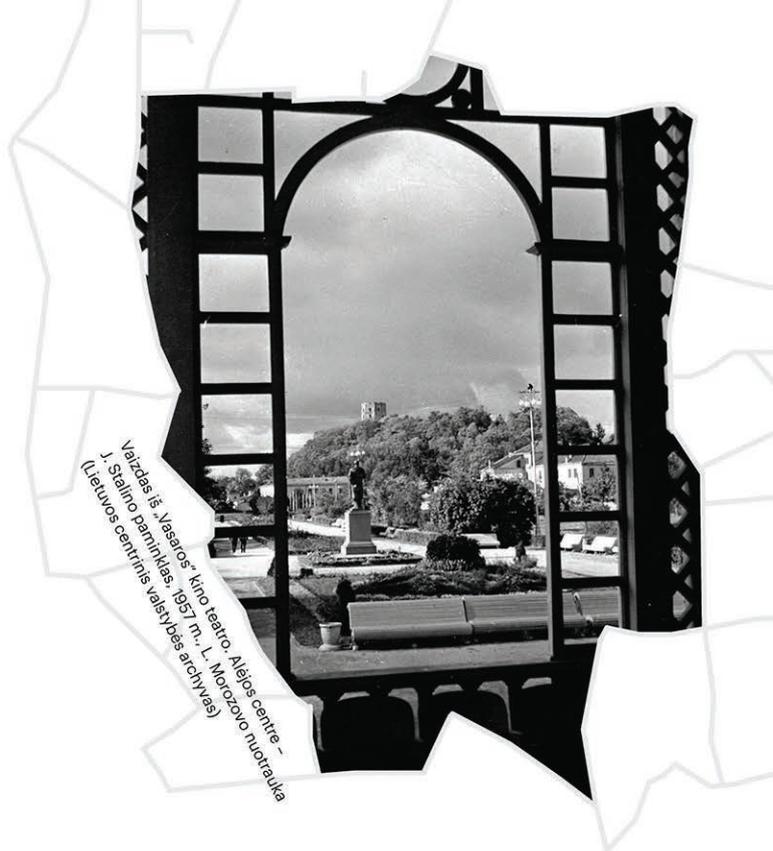
1 Botanikos sodas / kino teatras VASARA (1955–1985)

Bernardinų sodas
54.683826, 25.297389

1896 m. vasarą kirilica leidžiamame „Vilenskij vestnik“ buvo anonuojama sensacinga naujovė, kad Botanikos sodo koncertų salėje nuo 5 iki 11 val. rodyta gyvoji fotografija – animatografas. Pirmieji tokie iššiniai judantys vaizdai – važiuojantis traukinys, kirpyklos vaizdai, muštynės tavernoje, jojimas ant žirgų ir „Marijos Stiuart giljotina“ – vilniečiams buvo parodyti naujuoju Thomo Edisono sukurtu aparatu.

Sovietų laikais tame pačiame Botanikos sode, tik jau vadinamame Jaunimo sodu, buvo pastatytas medinis kino teatras „Vasara“. Jame tilpo 300 žiūrovų, o filmai sukosi tik septynis mėnesius per metus. Žiūrovai žinodavo, kad nespėję pamatyti filmo mėgstamame kino teatre, šiltesniojo sezono metu jį galės pažiūrėti „medinuke“.

Dabar Bernardinų sodas. Darbo laikas 7–22 val.

Vaizdas iš „Vasaros“ kino teatro. Apleps centre – J. Stalro paminklas. 1997 m. L. Mozovo nuotrauka (Lietuvos centrinis valstybės archyvas)

2 Kino teatras ILIUZIJA (1907–1930)

Didžioji g. 10A
54.680180, 25.288945

„Severo Zapadny golos“,
1907 m. sausio 21 d.,
E. Juocevičiūtės nuotrauka

1907-aisiais Vilniuje pirmasis kino teatras „Iliuzija“ buvo atidarytas tame pačiame kieme, kur XVI a. vid. Mikalojus Radvila Juodasis pastatydino pirmąją reformatų bažnyčią Lietuvoje ir kur XIX a. pr. įsikūrė pirmosios universiteto klinikos.

Brolių Cholemų išnuomoto namo antrajame aukšte buvo įrengtas jaukus dekadentinio stiliaus 200 vietų kino teatras. Salėje buvo dvi ložės, veikė bufetas, o hole skambėdavo smuiko, pianino ir violončelės garsai. Kieme veikė konditerija „Viktorija“, kavinė, patalpas nuomojosi visuomeninės organizacijos, biurai, fotografijos laboratorija buvo įsirengęs fotografas Icikas Chonovičius.

Vilniečiai čia galėjo pasižiūrėti prancūzų „Pathé“ studijos filmuotą „Kelionę prie Niagaros krioklio“, „Aukso troškimą“, „Naują Šerloko Holmsio istoriją“, kino siužetus apie monetų padirbinėtojus ir greitaeigių varžybas Anglijoje, pamatyti „Paryžiaus zoologijos sodą“ ir daugybę kitų filmų. Pasikeitus šeimininkams, keitėsi ir kino teatro pavadinimai – „Stella“, „Wanda“.

Dabar Didžioji g. 10A – uždaras kiemas. Kairėje stovintis rausvas namas žymi „Iliuzijos“ vietą.

3 Kino teatras EDEN (1909–1920)

Didžioji g. 11
54.679970, 25.287658

Vos 80 žingsnių nuo „Iliuzijos“ 1909 m. atidarytas „Edenas“. Tai nebuvo prabangus kino teatras, tik šventinėmis dienomis vestibulyje muzikuodavo instrumentinis trio.

Salėje tilpdavo apie 180 žiūrovų. „Edeno“ šeimininkas laikraščiuose skelbdavo: „Geriausias meninis filmas „Paskutinės Pompėjos dienos“; „Naujausias filmuotas siužetas „Žemės drebėjimas Sicilijoje“. Žmonėms buvo įdomu, kas darosi svečiuose kraštuose, rūpėjo ir mokslinio pobūdžio filmukai, pvz., kaip kiaušinyje auga viščiukas. Žmonės patikdavo ir „ilgi“ filmai, pvz., 1909 m. filmas „Liudvikas XI“.

Tačiau „Edeno“ vadovo vilionės laikraščiuose ilgainiui tapo nieko vertos, mat dėl prastos salės ventilacijos žiūrovai dusdavo. O dar rodant filmą „Ištarmos gnaužuose“ aparatinėje kilęs gaisras...

„Edene“ būta ir geresnių, ir blogesnių laikų, tačiau čia filmai sukosi iki Pirmojo pasaulinio karo.

Dabar adresu Didžioji g. 11 veikia restoranas „Kitchen“.

S. Žalneravičiūtės nuotrauka, 2020 m.

4 Kino teatras EDEN / SPALIS (1920–1992)

Didžioji g. 18
54.679427, 25.287904

Po Pirmojo pasaulinio karo 1920 m. buvusiame Europos ir Azijos banke, kampiniame Didžiosios gatvės name didžiuliais langais, buvo įrengtas restoranas, o antrajame jo aukšte įsikūrė naujasis „Edeno“ kino teatras. Tuo metu jame šeimininkavo žydai, todėl ir repertuarą sudarė filmai apie šios tautos gyvenimą. Be to, buvo rodomi teatro trupės „Operetta“ spektakliai, hole muzikuojama ir rengiamos parodos. Pasikeitus šeimininkams, suremontuotas kino teatras buvo pavadintas „Sport“. Po metų jis tapo „Stilingu“ (lenk. *Stylowy*), dar vėliau – „Adrija“. Antrasis pasaulinis karas beveik nepalietė „Adrijos“, skirtingai nei greta stovinčių pastatų, tereikėjo sudėti išblyrėjusius langus ir vėl buvo galima mėgautis trofėjiniais filmais, tokiais kaip „Karališkieji piratai“, „Tarzanas“, „Trys muškietininkai“. Kai „Adrija“ virto „Spaliu“, moksleiviai buvo vedami žiūrėti tarybinę dvasią stiprinančių filmų. Keletą metų prieš vakarinius seansus žiūrovų širdis virpindavo romansai, linksmindavo orkestrėliai arba vaikų dainų ir šokių ansambliai. Dieną bilietas kainavo 10 kapeikų, į vakarinius seansus – 25 kapeikas. Bufete buvo galima nusipirkti pyragaičių, ledų, limonado.

Į nedidelę salę, šildomą krosnimi, žiūrovus kviesdavo skambučiai. Po seanso jie nusileisdavo išoriniais laiptais į kiemą ir pro arką išeidavo į Savičiaus gatvę. Atgavus nepriklausomybę, „Spalis“ vėl atvirto į „Adriją“, bet veikė neilgai.

Dabar Didžiosios g. 18 patalpose įsikūrę biurai, pirmame aukšte – parduotuvės ir restoranas.

Kino teatras „Spalis“
(Lietuvos centrinis valstybės archyvas)

5 R. ŠTREMERIO ŠEIMOS kino teatras (1909–1920)

Didžioji g. 20
54.679053, 25.287991

Kino misionierius Richardas Štremeris 1909 m. rudenį atkako į Vilnių ir šalia rotušės buvusiame „Lietuvių“ viešbučio antrajame aukšte atidarė savo šeimos teatrą. 200 vietų salėje jaukią atmosferą padėjo sukurti nuosavas orkestras, bufetas. R. Štremeris pats filmuodavo įvairius miesto įvykius ir ekrane rodydavo vilniečiams. Žiūrėdami „Vilniaus Pospeškos žirgų lenktynes 1909 m. gegužės 14 d.“, Epšteino laidotuves ar kitus kasdienio gyvenimo epizodus žmonės ekrane smalsiai ieškodavo savęs.

Vėliau R. Štremeris kiną ėmė „garsinti“ ne tik muzika, bet ir deklamacija – ekrane vaizdą stebintys profesionalūs artistai stengėsi sinchroniškai kalbėti už filmo veikėjus. Po Pirmojo pasaulinio karo R. Štremerio šeimos kino teatre žiūrovams ūpą kėlė komiški filmai ir kabareto pasirodymai.

Dabar Didžiosios g. 20 po karo statyto namo pirmajame aukšte – dizainerės Ramunės Piekautaitės parduotuvė.

6 Kino teatras CASINO / MASKVA (1930–1967)

Didžioji g. 33
54.677619, 25.286672

Kino teatras „Maskva“, 1968 m. (Vilniaus regioninis valstybės archyvas)

Architektas Michailas Prozorovas XX a. pr. Vilniuje suprojektavo ne vieną įspūdingą pastatą. Prisdėjo ir prie kino teatrų „Iliuzija“ bei „Edenas“. Pirklio Leibos Zalkindo universalinė parduotuvė už rotušės – taip pat jo rankų darbas. Mirus L. Zalkindui, modernus statinys dideliais langais dėl didžiulių skolų buvo išnuomotas gimnazijai, fotoateljė, parduotuvėlėms. O antrasis aukštas atiduotas kino teatrui „Casino“. Salėje su balkonu tilpdavo daugiau nei 600 žmonių. Prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, ant „Casino“ durų buvo pakabintas užrašas: „Įėjimas tik vokiečių kareiviams“. Ten dirbantys kino teatro darbuotojai, susiję su Armija Krajova, tualete turėjo konspiracinę vietą. Pokariniame badaujančiame Vilniuje alkį buvo galima malšinti dešimtis kartų žiūrint „Vaterlo tiltą“ su garsiais aktoriais Vivien Leigh ir Laurence'u Olivier bei kitus trofėjinius filmus. 1950 m. „Casino“ pakrikštijamas „Maskva“. Po Stalino mirties kino teatrams liepta žiūrovus vilioti muzika. Tad keletą metų ir „Maskvoje“ grojo estradinis ansamblis, kuriame muzikavo ir studentas Benjaminas Gorbulskis. Viršutiniai namo aukštai priklausė Vilniaus modelių namams, kuriuose ne tik buvo kuriamos drabužių kolekcijos užsieniui, bet ir leidžiamas mados žurnalas „Banga“. Taip ir nesulaukus lėšų kapitaliniam remontui, „Maskva“ buvo uždaryta, o visas pastatas atiduotas Modelių namams.

Dabar Didžiojoje g. 33 – drabužių parduotuvė „Du broliai“.

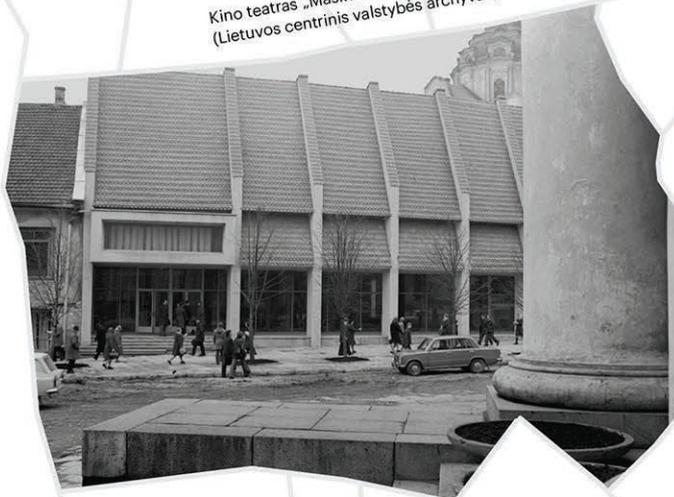
7 Kino teatras MASKVA / HELIOS (1977–2000)

Didžioji g. 28
54.678278, 25.287484

Pasitraukiančių vokiečių bombos praretino Didžiosios gatvės pastatus. Vieną iš ermtių sumanyta užpildyti nauju kino teatru. Projektavimo darbai buvo patikėti jaunam architektui Gediminui Baravykui. Nors kino teatro maketas buvo pristatytas ir patvirtintas 1967 m., čerpėmis dengtas raudonų plytų modernus kino teatras duris atvėrė tik po dešimtmečio. Tąkart pirmojoje salėje 500 žmonių žiūrėjo filmą „Paskutinė auka“ apie pirklio našlę, o antrojoje 300 vietų salėje sukosi kino juosta „Pašėlę turtai“. Kino teatre buvo erdvus holas, bufetas. Architektas suprojektavo ir 6 m aukščio dailininko dirbtuves, tačiau jose sovietiniai valdininkai rengdavo savo neoficialius susiėjimus. Rūsyje įkurdintose dirbtuvėse jaunas tapytojas Vidas Drėgva ant drobės piešė „Maskvos“ filmų anonsus. Per XIV sąjunginį kino festivalį 1981 m. „Maskvoje“ buvo rodomi konkursiniai filmai, kuriuos žiūrėjo ir vertino kino profesionalų ir skirtingo amžiaus moksleivių komisija. Šis festivalis suteikė impulsą ir vilčių, kad žmonės yra pasiruošę žiūrėti ir kitokius filmus. Todėl kino kritikai dar iki „perestroikos“ „Maskvos“ direktoriui pasiūlė atidaryti retų filmų salę. Netrukus iš lentynų buvo traukiami uždrausti filmai, o juos pristatydavo kino kritikai Saulius Macaitis, Skirmantas Valiulis, Izolda Keidošiūtė. 1991 m. „Maskvos“ užrašą pakeitė „Helios“. Nepraėjus nė dešimtmečiui, kino teatras buvo privatizuotas.

Dabar Didžiosios g. 28 patalpose įsikūrusios drabužių parduotuvės ir restoranai.

Kino teatras „Maskva“, 1977 m., V. Žarnosekovo nuotrauka
(Lietuvos centrinis valstybės archyvas)

8 Kino teatras JUTRZENKA / AUŠRA (1938–1995)

Pylimo g. 50
54.678197, 25.287899

Kino teatras „Aušra“, 1946 m., L. Meinerto nuotrauka
(Lietuvos centrinis valstybės archyvas)

XVII a. Rūdninkų vartai buvo vieninteliai atviri miesto vartai. Šalia jų kūrėsi karmelitų vienuolynas, sujungęs penkis kiemus, pastatyta ir Visų Šventųjų bažnyčia. Viename vėlyvesnių pastatų, tarsi jaugusiam į gynybinę sieną, veikė tabako fabrikas. 1938 m. toji erdvė bus paskirta katalikiškajam kino teatrui „Aušra“. Vokiečių okupuotame Vilniuje „Aušroje“ buvo rodomos romantinės vokiškos kino istorijos ir karo kronika, liudijanti Vokietijos pergalę, o pro šalį iš Didžiojo geto į Pylimo gatvę darbams ar myriop varomi žydai. Su jų kolonomis priešpriešiai susidurdavo į kiną traukiantys vilniečiai. Sovietų laikais šį kino teatrą ypač pamėgo romai. Pradedant režisieriaus Rajos Kapooros filmu „Valkata“ visos indiškos melodramos būdavo aplaistomos jų ašaromis. Be egzotiškų indų istorijų, čia sukosi lengvo pobūdžio filmai, komedijos su Louisu de Funėsu ir Fernandeliu. 1995 m. lapkritį įvyko paskutiniai seansai – „Karštos mergaitės“ (JAV), „Paskutinis meilės šauksmas“ (Indija).

Dabar Pylimo g. 50 patalpos priklauso Visų Šventųjų parapijai, o prie įėjimo veikia greitojo maisto užkandinė.

9 Kino teatras MŪZA / PIONIERIUS (1939–1989)

Naugarduko g. 10
54.677209, 25.276881

XIX a. pab. ten, kur dabar įsikūręs VVGŽM Tolerancijos centras, veikė valgykla žydų vargetoms. Vėliau įrengta koncertų salė, o greta pastatomas dviaukštis namas, kur atidaroma nauja valgykla. Koncertų salė su balkonu pavadinta filharmonija, o dalis ten surinktų lėšų skiriama vargšų valgyklai. 1939 m. filharmonija tapo kino teatru „Mūza“. Jame buvo galima pamatyti filmus „Ana Karenina“ su Greta Garbo, „Mano miestelis Belž“ žydu kalba apie garsų žydų solistą Meišę Oišerį, o po kelių mėnesių – „Sovkino“ filmą rusų kalba „Jūros sargyboje“ apie sovietų pasienio gynėjus. Į Vilnių įžengus vokiečiams, „Mūzos“ afišose ėmė mirgėti vokiški filmai. 1950 m. „Mūza“ virto „Pionieriumi“. Nuo tada repertuarą daugiausia sudarė filmai vaikams ir jaunimui. Net darželinukai buvo vedami. Sovietų metais vieni čia mėgavosi Disney'aus animacija, kiti žiūrėjo filmą „Pirmininkas“. Daug kam prisiminimuose išlikęs bufetas, kuriame plakdavo ledų kokteilius.

Dabar Naugarduko g. 10 veikia Valstybinis Vilniaus Gaono žydų muziejus. Dirba kasdien, išskyrus sekmadienius.

S. Žalneravičiūtės nuotrauka, 2012 m.

10 Kino teatras LIETUVA (1965–2005)

Pylimo g. 17

54.679512, 25.277793

Kino teatras „Lietuva“, 2005 m., R. Danisevičiaus nuotrauka

XVI a. pr. dominikonų vienuoliams buvo paskirta rūpintis Vingrių šaltiniais, kurie sravo iš žemės ir aprūpindavo miestelėnus geriamuoju vandeniu. Sovietų laikais šaltiniai užkasti, bet palikti vandens rezervuarai miestui laistyti ir gaisrams gesinti. Šioje plynėje kartkartėmis apsisistodavo keliaujantis cirkas.

Architektas Jonas Kasperavičius čia suprojektavo modernų pastatą vitrininiais langais bei erdviu holu. Netrukus žiūrovams duris atvėrė plačiaformatis, plačiaekranis tūkstančio vietų kino teatras. Lubose ir sienose buvo įmontuota apie 100 garso kolonėlių. Šiame prestižiniame kino teatre vykdavo svarbiausi kino įvykiai. Sovietų laikais 15, 16 eilės visada būdavo rezervuojamos partijos, profsąjungos, Vykdomojo komiteto galvoms, svarbiems kultūros žmonėms.

Itin populiarūs filmai, tokie kaip Stanley'io Kubricko „Spartakas“, Roberto Wise'o „Muzikos garsai“, vėliau Jameso Camerono „Titanikas“, kartais sukdavosi daugiau nei du mėnesius po kelis seansus per dieną, o žmonės bilietų stovėdavo pernak.

1997 m. „Lietuva“ atidaroma po renovacijos, o po metų ima veikti naujai įrengta „Salė'88“. Atrodė, kad šio kino teatro aukso amžius nesibaigs, tačiau „Lietuva“ buvo privatizuota. Menininkai Nomedas ir Gediminas Urbanai judino ir išjudino visuomenę priešintis, kad viešosios erdvės nebūtų atimamos iš vilniečių, taip įtraukdami į meninį socialinį projektą „Pro-testo laboratorija“. 2005 m. rugsėjo pabaigoje „Lietuvoje“ įvyko paskutiniai filmų „Idiotai“ ir „Skrudis virš gegutės lizdo“ seansai.

Dabar Pylimo g. 17 pastatytas MO muziejus. Dirba kasdien 10–20 val.

11 Kino teatras KRONIKA (1957–1989)

Pylimo g. 18

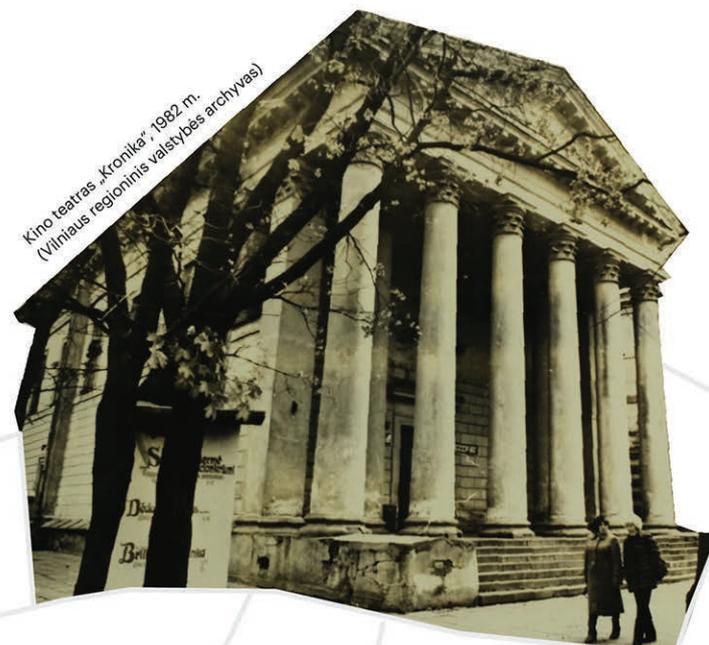
54.681316, 25.277831

Ne tik Vilniuje, bet visoje Lietuvoje kino teatras „Kronika“ buvo išskirtinis. Pirmiausia todėl, kad įkurtas Evangelikų reformatų bažnyčioje, žinoma, prieš tai nuboginus nuo stogo angelus ir kryžiaus nešėją, nukabinus varpus, išardžius vargonus, užtamsinus langus. Antra, čia buvo rodomi vien dokumentiniai filmai ir kino kronika. Trečia, jeiti į salę buvo galima bet kuriuo metu nuo 12.00 (paskui ir nuo 10.00) iki 22.30 val. Oficialiai buvo skaičiuojama, kad per dieną įvykdavo devyni seansai, o žiūrovai už 10 kapeikų salėje galėdavo sėdėti kad ir visą dieną. Vėliau nuo 21 val. pradėti rodyti ir vaidybiniai Andrejaus Tarkovskio, Ingmaro Bergmano, lietuvių režisierių filmai. Štai tada atsirado galimybė apšviestoje salėje pakelti akis ir apžiūrėti kesonines lubas, išlikusias nuo bažnyčios atidarymo.

„Kronikoje“ vyko ir lietuvių kronikinių filmų festivalis, skirtas Lietuvos kino studijos 1000-ojo žurnalo išėjimui į ekraną ir Lietuvos kino kronikos 25-osioms metinėms paminėti. Tačiau ilgiausios eilės prie „Kronikos“ nusidriekė, kai buvo rodomi Michailo Rommo „Paprastas fašizmas“, „Ir vis dėlto aš tikiu...“ ir Haraldo Reinlo „Prisiminimai apie ateitį“.

1991 m. sausio 13-osios vidudienį evangelikų reformatų bendruomenė susirinko į bažnyčią bendrai maldai už tos nakties aukas. Virš įėjimo jau nebekabojo neoninis gaublys, apjuostas užrašu „Kronika“. O po kelerių metų vienintelis Medininkų tragedijos liudininkas Tomas Šernas Evangelikų reformatų bažnyčioje pradėjo savo kunigystę.

Dabar Pylimo g. 18 veikia Evangelikų reformatų bažnyčia, mišios aukojamos sekmadieniais 11 val.

Kino teatras „Kronika“ 1982 m.
(Vilniaus regioninis valstybės archyvas)

12 Kino teatras Helios II (Helios) (1944–1957)

Gedimino pr. 19
54.688163, 25.277294

Antrojo pasaulinio karo metu Vilnių okupavusiems vokiečiams buvo svarbu, kad šiame mieste, kaip ir visoje Lietuvoje, būtų rodomas kinas. Vilniuje kino teatrų jiems nepakako, todėl buvo numatyta pastatyti du standartinius medinius kino teatrus. Tereikėjo iš Vokietijos atvežti konstrukcijas ir pastatyti ant paruoštų pamatų. Naujausia kino ir garso aparatūra, apšvietimo įranga, kėdės taip pat buvo iš Reicho. Vienas standartinis kino teatras prie Geležinkelio stoties buvo atidarytas anksčiau, bet greitai sudegė. Antruoju – „Helios“, iškilusiu Gedimino prospekte ir kuriame tilpo apie 450 žmonių, vokiečiai pasidžiaugė vos du mėnesius. Po 1944-ųjų liepos mūšių Vilniuje nacių kiną pakeitė sovietų. Tiesa, rodyti ir trofėjiniai filmai, nestigo taip mėgstamos indų kino produkcijos. Po karo šią medinę „daržinę“ ketinta perkelti į gretimą gatvę ir architektūriškai patobulinti. Tačiau senojoje vietoje „Helios“ liko dar gerą dešimtmetį. Kai dėl aplinkinių statybų tapo rizikinga ten rodyti filmus, medinukas buvo iškeltas į Panerius. Tačiau kinas ten taip ir neįsisuko. Vokiškas pastatas, kuriame ilgus metus veikė maisto prekių parduotuvė, 2019 m. rudenį nugriautas.

Dabar buvusioje „Helios“ vietoje veikia gėlių ir ūkininkų turgelis.

Kino teatras „Helios“, 1956 m., V. Peršino nuotrauka

13 Kino teatras Fantazija (1908–1940 / Vilnius (1963–2001))

Gedimino pr. 5A
54.686592, 25.283792

XIX a. vid., carinės Rusijos laikais, Vilniuje pradėtas formuoti Šv. Jurgio prospektas. Broliai Goldai svajojo, kad čia turėtų būti ir kino teatras. 1908 m. vasaros pabaigoje Goldai atidarė pirmą Vilniuje specialiai statytą kino teatrą „Fantazija“. Žiūrovus patikdavo šveicorius, veikė bufetas, grojo nuosavas orkestras, o salės planas priminė teatrą. Tiesa, bilietai buvo gana brangūs, tačiau vėliau pagalvota apie nuolaidas vaikams ir moksleiviams. Kainos priklausė ir nuo sėdimų vietų.

Vėliau šis kino teatras perėjo vis naujiems šeimininkams, kartu keitėsi ir pavadinimai – „Miniatiur“, „Corsko“, „Miniatiūrinis teatras“.

Po Antrojo pasaulinio karo apgriuvęs vienaaukštis namas ir už jo esantys sandėliukai pagrindinei Tarybų Lietuvos sostinės gatvei – Lenino prospektui – netiko. Architektas Jonas Kasperavičius suprojektavo modernų, bet architektūriškai išsiskostantį 614 vietų kino teatrą „Vilnius“. Erdviame hole nuolat vykdavo parodos, veikė bufetas, kuriame buvo verdama puiki kava ir... dešrelės. Salėje buvo scena ir balkonas. Visą gyvavimo laiką „Vilnius“ išsiskyrė įvairiu repertuaru, jame buvo rengiamos kino viktorinos ir vakarai, kuriuose svečiuodavosi kino aktoriai bei režisieriai. Daugelį metų tokių vakarų vedėja buvo kino kritikė Izolda Keidošiūtė. Tradicinėse kino filmų panoramose būsime mėnesio filmus pristatydavo kino kritikai Saulius Macaitis, Skirmantas Valiulis, Linas Vildžiūnas. „Vilnius“ buvo vienas žiūrovų mėgstamiausių kino teatrų. 2001 metų birželio 29-oji – paskutinė „Vilniaus“ kino teatro diena.

Dabar buvusiam „Vilniuje“ – parduotuvė „United Colors of Benetton“.

Kino teatras „Vilnius“, 1964 m., J. Vaitulevičiaus nuotrauka (Lietuvos centrinis valstybės archyvas)

www.neakivaizdinisvilnius.lt
FB: Neakivaizdinisvilnius
IG: neakivaizdinis_vilnius

Projektą įgyvendino Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Užsienio ryšių ir turizmo skyrius

Maršrutą parengė Sonata Žalneravičiūtė

Nuotraukos Lietuvos centrinis valstybės archyvas, Vilniaus regioninis valstybės archyvas, V. Žarnosekovas, V. Peršin, S. Žalneravičiūtė, L. Meinertas, R. Danisevičius, J. Vaitulevičius, E. Juocevičiūtė, L. Morozovas